17/06/2023

Νεαπόλεως Βαρνάβας: «Αστική – Ημιαστική – Αγροτική και Διαδικτυακή Ενορία»

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Εργασία με μεράκι και ενδιαφέρον ανύστακτο για την ενότητα των ανθρώπων, καθώς οι καιροί αλλάζουν με ρυθμό και οι άνθρωποι αναζητούν λόγο ευθύνης, σοφίας και παραμυθίας, ζήτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας στην εισήγηση του στη Β' Συνεδρία, στην οποία προήδρευσε κατά τη διάρκεια του διήμερου συνεδρίου με γενικό θέμα «Οργάνωση και Επανευαγγελισμός της Ενορίας».

Στο συνέδριο που ολοκληρώθηκε χθες, 16 Ιουνίου 2023, στο ξενοδοχείο ELECTRA PALACE (Ναυάρχου Νικοδήμου 18-20, Αθήνα), συμμετείχαν **60 Ιεράρχες και 120 Σύνεδροι και καλύφθηκε τηλεοπτικά από την Pemtpousia.tv.**

Κοινή εργασία και προσπάθεια για την υλοποίηση όσων συζητήθηκαν στο διήμερο συνέδριο με γενικό θέμα «Οργάνωση και Επανευαγγελισμός της Ενορίας» ζήτησε ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος, ο οποίος διαβεβαίωσε ότι αυτή είναι και η βούληση της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Διαβάστε επίσης: Αρχιεπίσκοπος: Οφειλή όλων μας να εργαστούμε ώστε η ενορία να λειτουργεί ως κοινότητα – Έναρξη Συνεδρίου με επίκεντρο τον Επανευαγγελισμό"

Η εισήγηση του Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως : «Αστική – Ημιαστική – Αγροτική και Διαδικτυακή Ενορία»

Πρίν ἀπό μερικές δεκαετίες, καί στήν προσπάθεια νά μελετηθεῖ ἡ σημασία τῆς Ἐνορίας πιό συστηματικά, ἔγινε ἡ διάκριση τοῦ εἴδους τῶν Ἐνοριῶν σέ 3 (τρεῖς) τύπους: τήν Ἀστική Ἐνορία, τήν Ἡμιαστική καί τήν Ἀγροτική Ἐνορία. Αὐτή ἡ τυπολογία εἶχε μιά πραγματική βάση καί ὄντως βοήθησε στή μελέτη τῆς ἐνοριακῆς πράξης πιό ἀναλυτικά. Στό πλαίσιο ἐκείνης τῆς προσέγγισης, εἶχαν ἐξετασθεῖ οὐσιαστικά διάφορες πτυχές τῆς ποικιλίας τοῦ ἐνοριακοῦ βίου καί εἶχαν διατυπωθεῖ πολλές καί ἐνδιαφέρουσες προτάσεις πρός ἀξιοποίηση καί κατά Θεόν ὠφέλεια.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε ὡστόσο, ἀγαπητοί ἀδελφοί, σήμερα νά ἀκολουθήσουμε μία ἄλλη προσέγγιση στό συγκεκριμένο ζήτημα.

Καταρχάς, ἀπό τότε πού πραγματοποιήθηκε ἡ προαναφερθεῖσα μελέτη, μεσολάβησαν πολλά. Ἡ ἀνάπτυξη τῶν τεχνολογιῶν τῆς καθημερινότητας (διαδίκτυο, ὑπολογιστές, «ἔξυπνα» τηλέφωνα και λοιπά) ἐντάθηκε μέ ραγδαῖο τρόπο καί ἔχει κάνει τίς παραπάνω διαφοροποιήσεις (σέ ἀστικό, ἡμιαστικό καί ἀγροτικό περιβάλλον) νά μήν ἔχουν πλέον σαφῆ ὅρια. Στίς ἀστικές περιοχές οἱ ἄνθρωποι γίνονται πιό ἐσωστρεφεῖς, ἀποσύρονται στούς ἰδιωτικούς τους χώρους καί προτιμοῦν νά περιηγηθοῦν ψηφιακά «στίς γειτονιές τοῦ κόσμου». Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, στίς μή ἀστικές περιοχές, οἱ ἄνθρωποι ἀκολουθοῦν παρόμοιες συνήθειες γιά νά πληροφορηθοῦν καί νά «ζήσουν» ὅσα γεύεται ὁ ἄνθρωπος τῶν πόλεων καί τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων. Ἡ ἔκφραση «παγκόσμιο χωριό» πού χρησιμοποιεῖται γιά τήν ψηφιακή ἑνοποίηση τῆς σύγχρονης πραγματικότητας εἶναι ἰδιαίτερα εὔστοχη.

Τήν ἴδια στιγμή, οἱ ἄνθρωποι ἀποκτοῦν μιά διαφορετική σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Μᾶλλον δέν διάκεινται τόσο ἐχθρικά ἀπέναντί της, γενικά, ἀλλά πρακτικά ἀδιαφοροῦν γιά τίς θέσεις της. Αὐτό πού λέγαμε παλαιότερα ἐκκοσμίκευση τῆς κοινωνίας, ἴσως θά πρέπει γιά λόγους ἀκριβείας νά ὀνομαστεῖ ἀποχριστιανισμός. Ἔχω ἐπίγνωση ὅτι δέν εἶναι εὔκολο νά τό παραδεχθοῦμε, ἀλλά ἄν θέλουμε νά εἴμαστε ρεαλιστές, ἄν θέλουμε νά μήν αἰθεροβατοῦμε, ὥστε τό ποιμαντικό μας

ἔργο νά ἔχει μιά στέρεη βάση στήν πραγματικότητα, ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἡ εἰκόνα πού μᾶς ἀρέσει νά ἔχουμε στό μυαλό μας καί νά ἀναφέρουμε στά κηρύγματά μας, γιά μιά «χριστιανική Ἑλλάδα», γιά τόν «εὐσεβῆ λαό μας», ἔχει θαμπώσει γιά τά καλά. Ἄν ὑπῆρξε, ἀνήκει πλέον στό παρελθόν.

Εἶναι ἀλήθεια, ἐπίσης, ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ κόσμου μας εἶναι δυστυχῶς ἐκκλησιαστικά ἀναλφάβητο. Μπορεῖ νά ἔχει πολλές θρησκευτικές γνώσεις, ἀλλά αὐτές δέν τίς δοκιμάζει ἐμπειρικά στή ζωή του. Ἄς μή μᾶς ξεγελοῦν οἱ ναοί πού γεμίζουν (ἄν γεμίζουν) σέ γιορτές καί πανηγύρεις. Ἀλλά, ἀκόμη καί οἱ περισσότεροι ἀπό ὅσους διατηροῦν μιά σχέση εὐσέβειας, ἀπό ὅσους ἀγαποῦν τήν Ἐκκλησία καί προστρέχουν σέ αὐτή γιά παρηγοριά ἤ γιά ἀνανέωση τοῦ φρονήματός τους μέσα στά ἐκκλησιαστικά μυστήρια, ἔχουν μιά πολύ προσαρμοσμένη στό θέλημά τους αἴσθηση τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας. Ἡ συνήθεια, ἡ τυποποίηση καί ἡ ἐπιφανειακή προσέγγιση τῆς σταυροαναστάσιμης κλήσης κυριαρχοῦν ἔναντι τῆς θυσίας, τῆς διάθεσης μαθητείας καί της ἐν ταπεινώσει φιλαδελφίας.

Δέν μιλάω μόνο γιά τό ἐπίπεδο τῆς γνώσης. Ἄλλωστε, ἴσως πάντοτε τά πράγματα στήν πορεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας νά ἦταν λίγο πολύ ἔτσι. Ἡ ἐμπειρία τῆς πανδημίας ὑπῆρξε ὅμως ἰδιαίτερα διδακτική σέ αὐτό τό ἐπίπεδο. Ἕνα ὑπολογίσιμο – ἄν ὄχι μεγάλο – μέρος των πιστῶν ἐπέδειξε συμπεριφορές «ἐκκλησιαστικοῦ συνδικαλισμοῦ», ἀπαιτῶντας τά ἀτομικά τους δικαιώματα ἐντός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πλαισίου, ἀπαξιώνοντας τίς συστάσεις τῆς Ἱεραρχίας καί

ἀδιαφορῶντας γιά τίς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν τους. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἦλθαν στό φῶς διάφορες παθογένειες, ἀλλά καί ἐμφανίστηκαν «διαδικτυακές ἐνορίες», «εἰκονικές ἐνορίες», οἱ ὁποῖες, ὄντας παντελῶς ἔξω ἀπό τήν παράδοση καί τό ἦθος τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, διαστρέφουν σέ ὁρισμένες περιπτώσεις τό φρόνημα τῶν πιστῶν. Ἐνδεχομένως νά ἔχει ἔλθει, ἀδελφοί καί πατέρες, ἡ ὥρα γιά μία κεντρική καί συνολικότερη πρωτοβουλία ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐκκλησίας μας σχετικά μέ τή ρύθμιση θεμάτων πού ἀφοροῦν τή χρήση τῶν ψηφιακῶν μέσων στήν ἐνοριακή ζωή.

Στίς συνθῆκες αὐτές, αὐτό πού πλέον προέχει εἶναι νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι τό ἔργο πού ἔχουμε μπροστά μας εἶναι πρωτίστως ἱεραποστολικό. Βεβαίως, αὐτό τό γνωρίζουμε καί τό διακηρύττουμε, ἀλλά ἀναρωτιέμαι πραγματικά ἄν τό ἔχουμε ὄντως συναισθανθεῖ. Φοβᾶμαι ὅτι κυριολεκτικά ὁ κόσμος μας χάνεται καί ἐμεῖς «δάκνωμεν ἀλλήλους» καί ἐπιδεικνύουμε τό ἔνδοξό μας παρελθόν, ἀντί νά ἀνασκουμπωθοῦμε, νά ζωστοῦμε τό λέντιο καί νά ἐπιδοθοῦμε στή διακονία πού περιμένει ἀπό ἐμᾶς ὁ Κύριος.

Θά προσπαθήσω ὅμως νά γίνω πιό συγκεκριμένος καί νά ἐστιάσω στό ἀντικείμενο τοῦ θέματος τῆς εἰσήγησης.

Σημεῖο πρῶτο. Ὀφείλουμε νά παύσουμε νά ὀχυρωνόμαστε πίσω ἀπό τά γραφεῖα μας καί νά ἀναμένουμε τούς ἀνθρώπους νά προσέλθουν στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρέπει νά βγοῦμε ἔξω, στήν ἀγορά(φορεῖς, συλλόγους, σχολεῖα καί

λοιπά), στόν τόπο ὅπου ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὅπως ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὅπως ἔκαναν οἱ μεγάλοι Ἱεράρχες τῆς Παράδοσής μας. Εἴτε ζοῦμε σέ ἀστικές περιοχές εἴτε ὄχι, πρέπει νά ἀφήσουμε πίσω μας τή νοοτροπία πού μᾶς θέλει ὄργανα μιᾶς γραφειοκρατίας καί νά ξαναβροῦμε τόν θυσιαστικό ποιμαντικό μας ρόλο. Νά ὀργανώνουμε ἐκδηλώσεις, συνέδρια καί λοιπά, μέ εὐρύτερο ἐνδιαφέρον, ἀλλά καί νά συμμετέχουμε κι ἐμεῖς (καί νά προτρέπουμε ἀντίστοιχα καί τούς ἐνορῖτες μας) σέ αὐτές πού διοργανώνονται στήν περιοχή μας. Κι ὅταν μᾶς ἀναζητοῦν οἱ ἄνθρωποι στίς ἐνορίες μας νά εἴμαστε φιλόξενοι, φιλάδελφοι, φιλόκαλοι μέ καλή κι ὄχι ἐπικριτική διάθεση.

Σημεῖο δεύτερο. Νά δοῦμε τούς ἀνθρώπους στίς χαρές καί στίς λύπες τους. Ἐκεῖ πού ζοῦν, ἐκεῖ πού ἀναπνέουν, σέ αὐτά πού λαχταρᾶνε. Στίς παραδόσεις τους, στίς τοπικές γιορτές τους, στό δάκρυ τους. Νά πάψουμε νά φοβόμαστε τό κοσμικό, νά τό ἀγκαλιάσουμε, νά τό κάνουμε Ἐκκλησία. Κοσμική εἶναι ἡ διάθεση νά κατακρίνουμε καί νά ἐλέγχουμε – ἡ ἀποστολή ἡ δική μας εἶναι ὁ ἐξαγιασμός τοῦ κόσμου καί ἡ ζωή του. Στή Μητρόπολή μας οἱ ἄνθρωποι στούς λαχανόκηπους τῆς περιοχῆς, πού τώρα γέμισαν πολυκατοικίες καί ἐμπορικά κέντρα, παραδοσιακά τιμοῦσαν τόν Ἅγιο Τρύφωνα. Καμιά χρονιά δέν τούς ἀφήσαμε μόνους τους. Γιορτάζαμε μαζί τους καί κουβαλοῦσαν στό ναό τῶν Ἁγίων Πάντων τά ἀγαθά τῆς γῆς γιά νά εὐλογηθοῦν καί νά προσφερθοῦν ὡς εὐλογία.

Σημεῖο τρίτο. Νά ἐργαστοῦμε γιά τήν ἑνότητα τῶν ἀνθρώπων. Ζοῦμε σέ ἕναν κόσμο – καί κυρίως σέ ἕναν τόπο – πού εὐνοεῖ τίς διαιρέσεις καί τούς διχασμούς. Προηγήθηκε ὁ πολιτιστικός διχασμός, ἀκολούθησε ὁ πολιτικός διχασμός καί, ἐάν δέν θεραπεύσουμε τήν κατάσταση, ἀργά ἤ γρήγορα θά ἀκολουθήσει διχασμός καί στό χῶρο μας. Οἱ ἄνθρωποι ἀγρίεψαν, εἶναι ἕτοιμοι νά φιλονικοῦν γιά αἰτίες εὐτελεῖς. Δέν ἔχουμε μάθει νά συνεργαζόμαστε, νά σεβόμαστε τή γνώμη τοῦ ἄλλου, νά διαφωνοῦμε καί νά παραμένουμε ἑνωμένοι. Ἔχουμε χρέος στό κλίμα αὐτῶν τῶν διαιρέσεων νά δίνουμε ἐμεῖς πρῶτοι τό παράδειγμα τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν διεστώτων. Νά ἐνθαρρύνουμε τούς ἀνθρώπους μας, τίς Ἐνορίες μας, τίς Μητροπόλεις μας, ἐμᾶς τούς ἴδιους, νά συνεργαζόμαστε, νά ἀναγνωρίζουμε ὁ ἕνας τά χαρίσματα τοῦ ἄλλου. Νά ὀργανώνουμε συστηματικά διενοριακές καί διαμητροπολιτικές ἐκδηλώσεις. Νά καλλιεργοῦμε, ἀκόμη, τό πνεῦμα τῆς καταλλαγῆς, γιά νά μαθαίνουν οἱ ἄνθρωποι νά ζοῦν ἑνωμένοι.

Ἐπιτρέψτε μου, ἀγαπητοί ἀδελφοί, νά σᾶς μεταφέρω ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα, τό ὁποῖο ἦλθε πρόσφατα σέ γνώση μου, καί μέ τό ὁποῖο θά γίνω ἴσως σαφέστερος. Πρό καιροῦ, σέ κάποιον τουριστικό προορισμό τῆς πατρίδας μας συνέβη τό ἑξῆς: Οἱ ἄνθρωποι πού ἦλθαν ἀπό τήν Ἀλβανία καί ἐργάστηκαν ἐκεῖ, μέ τή σκληρή δουλειά καί τίς οἰκονομίες τους κατάφεραν σταδιακά νά νοικοκυρευτούν καί νά δημιουργήσουν σιγὰ σιγά τίς δικές τους ἐπιχειρήσεις. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ὅμως δέν εἶδαν μέ καλό μάτι αὐτή τήν ἐξέλιξη. Τούς συμπεριφέρονταν ἐχθρικά καί θέλησαν νά τούς ἀπομονώσουν. Μέσα στήν ἀπελπισία τους, οἱ «ξενομερίτες» ἀπευθύνθηκαν στόν ἱερέα καί τοῦ ζήτησαν νά μεσολαβήσει γιά νά ἐπέλθει εἰρήνη καί ὁμόνοια μεταξύ τους. Ἐκεῖνος προσευχήθηκε νά φωτιστεῖ γιά νά βρεθεῖ λύση καί μετά ζήτησε νά συγκεντρωθοῦν οἱ ντόπιοι ἐπιχειρηματίες, ὁπότε τούς εἶπε: «Ἀπ’ ὅσο γνωρίζω, στό ἐμπόριο, στίς μεταξύ σας συναλλαγές, παίζει μεγάλο ρόλο ἡ ἐμπιστοσύνη, ἔτσι δέν εἶναι; Ἄν κάποιος βρεθεῖ ἀναξιόπιστος, ἡ ζημιά πού θά ἔχετε θά εἶναι πολύ μεγάλη μέχρι νά βρεῖτε τό δίκιο σας καί νά ἀποζημιωθεῖτε (καί ἄν θά γίνει αὐτό). Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δίνουν πολύ μεγάλη ἀξία στή «μπέσα» τους, εἶναι καί δική τους λέξη. Γιατί τούς ἀντιπαθεῖτε λοιπόν, ἀφοῦ με αὐτούς μπορεῖτε νά εἶστε σίγουροι ὅτι θά συνεργαστεῖτε καλύτερα;». Τά λόγια του ἔπιασαν τόπο καί ἀπό τότε τό μέρος ἐκεῖνο εἰρήνευσε καί προκόβει.

Καυχῶμαι ἐν Κυρίῳ, διότι ἀπό τό μακαριστό Γέροντά μου Διονύσιο ἔμαθα νά συνεργάζομαι μέ ὅλους τούς δημάρχους καί τούς ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας ἀλλά καί τούς φορεῖς τῆς περιοχῆς, χωρίς νά δίδω σημασία σέ τυχόν προσβολές ἤ ἀπαξιώσεις. Ἔτσι, ἔχουμε συμβάλλει νά βρεθοῦν στό ἴδιο τραπέζι ὡς συνομιλητές ἄνθρωποι διαφορετικῶν ἀντιλήψεων, πού τούς χώριζαν μεγάλες διαφορές.

Αὐτή πιστεύω ὅτι εἶναι μεγάλη ὑπηρεσία, ἀδελφοί μου, στίς τοπικές μας κοινωνίες.

Ἂν καταφέρουμε νά ὁμονοοῦμε τούς ἀνθρώπους, ἄν μπορέσουμε νά μεσολαβοῦμε γιά νά ἡσυχάζουν τά πάθη, αὐτό θά εἶναι πρός δόξαν Θεοῦ, θά εἶναι ἕνα ζωντανό κήρυγμα γιά ὅλο μας τό ποίμνιο.

Σημεῖο τέταρτο. Ὅπως σημειώνεται καί στήν πρό 15ετίας (δεκαπενταετίας) μελέτη τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ἀχελώου, οἱ ἀλλοδαποί πού ἐγκαταβιώνουν στίς ἐνορίες κάθε εἴδους ἀποτελοῦν πλέον ἕνα ὑπολογίσιμο κομμάτι τῶν κατοίκων. Συνήθως λέμε: αὐτοί εἶναι ξένοι, εἶναι μουσουλμᾶνοι ἤ εἶναι μαῦροι καί λοιπά. Ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι ἐπίσης εἶναι ἤ ἦταν γονεῖς, παιδιά, θεῖοι, θεῖες, νύφες, γαμπροί, ἐγγόνια, κουρεῖς, ἐργάτες, ἀγρότες, ὁδηγοί, μάγειρες, δάσκαλοι, σερβιτόροι, ὑπάλληλοι. Μέ μιά λέξη: ἄνθρωποι. Καί ἄν ὁ Κύριος εἶπε, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» ἤ νά πᾶμε νά ἀναζητήσουμε τό ἑκατοστό πρόβατο, ἐδῶ δέν ἰσχύει αὐτό. Γιατί ἐμεῖς δέν χρειάστηκε νά πᾶμε πουθενά γιά νά διδάξουμε ἤ γιά νά ἀναζητήσουμε κάποιον, ἀλλά ἦλθε ἐκεῖνος σε ἐμᾶς. Καί σαφῶς δέν πρόκειται γιά προσηλυτισμό, πατέρες. Πρόκειται γιά τόν ἐλάχιστο ἀδελφό, τόν ξένο, τόν Χριστό. Καί ὅ,τι τοῦ προσφέρουμε, φαγητό, νερό, ἕνα ροῦχο καθαρό, μιά καλή κουβέντα, καί πάλι στόν Χριστό τό προσφέρουμε.

Σημεῖο πέμπτο. Ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε, ἀδελφοί μου, ὅτι δέν τά γνωρίζουμε ὅλα. Μπορεῖ πολλοί γύρῳ μας νά μᾶς φιλοῦν τό χέρι καί νά μᾶς κολακεύουν, ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι εἴμαστε παντογνῶστες. Καί αὐτό δυσχεραίνει τή διακονία μας. Εἶναι ἀπαραίτητο, συνεπῶς, νά ἐπιλέγουμε τούς ἀπαραίτητους συμβούλους, ὥστε νά μᾶς δίδουν τά ἀπαραίτητα δεδομένα πού θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπ’ ὄψιν, προτοῦ ἀποφασίσουμε καί ἐνεργήσουμε. Νά ἀκοῦμε μέ προσοχή ἀκόμη καί τούς ἐπικριτές μας. Κάτι καλό θά βγεῖ.

Ἐπί τοῦ προκειμένου, θά ἦταν ἀπολύτως ὠφέλιμο ἐάν καλούσαμε τούς συνεργάτες μας – ἀλλά καί εἰδικούς ἐπαγγελματίες εὐρύτερα – νά διερευνήσουν τίς εἰδικότερες ἀνάγκες τοῦ τόπου μας, τή μορφή τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου πού ἀπαιτεῖται νά ἀκολουθήσουμε, τίς ψυχικές καί ὑλικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων του, ὥστε τελικά οἱ ἐνέργειές μας νά συντονιστοῦν μέ αὐτές καί νά ὁδηγήσουν τίς ψυχές πού μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος στή Βασιλεία Του. Να γνωρίσουν δηλαδή τόν Χριστό.

Συνοψίζοντας, θεωρῶ ὅτι θά ἄξιζε ὀφειλετικῶς, ἀδελφοί μου, νά ἐνσκήψουμε μέ ἐπιμέλεια, μεράκι καί ἐνδιαφέρον ἀνύστακτο, στίς ἰδιαιτερότητες τοῦ τόπου στόν ὁποῖο διακονοῦμε. Οἱ καιροί ἀλλάζουν μέ ρυθμό πού δέν μποροῦμε νά παρακολουθήσουμε καί οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦν λόγο εὐθύνης, σοφίας καί παραμυθίας. Δέν ζητοῦν ὅλοι ὅμως τά ἴδια πράγματα καί μέ τόν ἴδιο τρόπο. Κάθε συνθήκη ἔχει ἰδιοπροσωπία. Τά δικά της δεδομένα. Τά κοινά παρῆλθαν. Στή δική μας εὐχέρεια ἀνήκει ἡ εὕρεση τῆς πλέον κατάλληλης μεθόδου, ὥστε νά

μεταδώσουμε τίς ζωοδότριες ἀλήθειες τῆς Πίστεως στίς ἀνάγκες τῆς σήμερον.

Ἐπιτρέψτε μου, καταλήγοντας, νά καταθέσω στήν ἀγάπη τῆς ὁμήγυρής μας ὁρισμένες προτάσεις πρακτικοῦ χαρακτῆρα, οἱ ὁποῖες θά μποροῦσαν νά συμβάλουν στήν ἐνίσχυση τῆς ζωῆς τῶν Ἐνοριῶν μας:

1. Να μελετήσουμε μέ τρόπο συστηματικό καί μέ συνδρομή εἰδικῶν προσώπων καί ὑπηρεσιῶν τίς ποιμαντικές ἀνάγκες τῆς περιοχῆς μας, ὥστε νά ὀργανώσουμε πιό ἀποτελεσματικά τή διακονία τῆς κατήχησης τῶν πιστῶν.
2. Να ἀξιοποιήσουμε μέ τρόπο ὑπεύθυνο καί πνευματικά ἐπωφελῆ τίς σύγχρονες τεχνολογίες, ὥστε τό ποίμνιό μας νά ἐνημερώνεται καί ταυτόχρονα νά οἰκοδομεῖται πνευματικά (ἐπί παραδείγματι, μέ ὁμάδες σέ κοινωνικά μέσα δικτύωσης [viber (βάιμπερ), ἱστολόγια καί λοιπά], στίς ὁποῖες οἱ πιστοί θά πληροφοροῦνται γιά τό λατρευτικό πρόγραμμα τοῦ ναοῦ καί ἄλλες ἐκδηλώσεις, ἐνῶ παράλληλα θά ἔχουν καί τήν εὐκαιρία νά διαβάσουν τό κείμενο τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἤ ἄλλα ψυχωφελῆ ἀναγνώσματα).
3. Να ἐπανεξετάσουμε συστηματικά τό ζήτημα τῶν ἀκολουθιῶν πού τελοῦνται στίς Ἐνορίες μας (διάρκεια, σταθερότητα, ὧρες τέλεσης, ἔνταση μικροφώνων, ποσότητα φωτός καί λοιπά), ὥστε τό ἐκκλησίασμά μας νά μυσταγωγεῖται πραγματικά στό κέντρο τῆς κατά Θεόν ζωῆς, πού εἶναι ἡ λατρεία.
4. Να ἀναπτύξουμε καί νά ἐνθαρρύνουμε τίς διενοριακές συνεργασίες, παραδείγματος χάριν, μέ διοργάνωση ἀπό κοινοῦ ἐκδηλώσεων, συναντήσεων καί ἄλλα. Αὐτές, μάλιστα, θά μποροῦν νά προγραμματιστοῦν ἔγκαιρα, εἴ δυνατόν ἀπό τήν ἔναρξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά ἔχουν τόν χρόνο νά φροντίσουν γιά τή συμμετοχή τους.
5. Να ἐπιμείνουμε στή «λειτουργία μετά τή λειτουργία», στή σύσφιγξη δηλαδή τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στούς ἐνορῖτες μας, ὥστε νά νιώθουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο δίπλα του, στίς χαρές του, τίς λύπες του, μέσα στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας, σέ ὅλες τίς πλευρές τῆς καθημερινότητάς τους.
6. Να ἀναπτύξουμε ἕνα δίκτυο συνεργατῶν γύρω ἀπό τούς κληρικούς μας, οἱ ὁποῖοι δέν θά τούς ἀποκόπτουν ἀπό τούς ὑπόλοιπους ἐνορῖτες, ἀλλά ἀπεναντίας θά τούς συνδράμουν στό ἔργο τους, θά τούς ἐνημερώνουν γιά τά τεκταινόμενα τοῦ τόπου καί λοιπά.

Παρακαλοῦμε δεχθεῖτε, Μακαριώτατε, σεβαστοί πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί, τίς παραπάνω σκέψεις καί προτάσεις ὡς ἀφετηρία πράξεων καί περαιτέρω προβληματισμοῦ, καί μαζί εὐχηθεῖτε ὥστε ἡ σημερινή μας σύναξη νά ἀποτελέσει σημεῖο ἔναρξης μιᾶς ἀναγέννησης τῶν ζωτικῶν κυττάρων τῶν Ἐνοριῶν μας.

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης/ Eurokinissi